

Kůň ucítil ve vzduchu závan hrůzy, ještě než dívka vyšla z lesa. Jezdkyně ho nabádala k vyšší rychlosti, zabodávala mu paty do boků, ale nebylo to třeba. Dokázal se do ní vcítit a hnal by se tryskem vpřed i bez pobízení.

Okolní ticho přerušoval tlumený, rytmický zvuk kopyt. Přes noc napadla tenká vrstva sněhu, kůň v něm razil novou stopu a kopyty vířil jemňounký prašan.

Dívka před nimi neběžela. Pohybovala se nejistě, nepravdělným krokem, pažemi se pevně objímala kolem těla.

Jezdkyně vykřikla. Kůň z jejího hlasu pochopil, že něco není v pořádku. Dívka neodpověděla a klopýtala stále dál.

Blížili se k ní, kůň ještě zrychlil. Silný, štiplavý pach hrůzy se mísil s něčím jiným, nepopsatelným a tak děsivým, že sklopil uši dozadu. Nejraději by zastavil, obrátil se a tryskem uháněl zpátky do klidu stáje. Tady nebylo bezpečno.

Mezi nimi a dívkou vedla silnice. Byla prázdná a čerstvý prašan se vznášel nad asfaltem jako lehká mlha.

Dívka se k nim přibližovala. Byla bosá a červeň jejích nahých paží a nohou ostře kontrastovala s okolní neposkvrněností. Zasněžené smrky za ní vytvářely bílou kulisu. Už byli jen kousek od sebe, každý na své straně silnice, když kůň uslyšel, jak jezdkyně znovu vykřikla. Zvuk jejího hlasu dobře znal, ale přesto teď zazněl jaksi cize.

Dívka se najednou zastavila. Zůstala stát uprostřed silnice a kolem nohou jí vířil sníh. S jejíma očima nebylo něco v pořádku. V bílém obličejí zely jako černé díry.

Zničehonic se na silnici objevilo auto. Ticho prořízlo zaskřípění brzd a pak se ozvalo žuchnutí, jak tělo dopad-

lo na zem. Jezdkyně přitáhla otěže tak prudce, až se koni zařizlo udidlo do tlamy. Poslechl a na místě zastavil. Ona a on jsou jedno tělo, jedna duše. To ho naučila už dávno.

Dívka ležela nehybně na zemi. Podivné oči upírala k nebi.

Erika Falcková se zastavila před budovou věznice a poprvé si ji důkladně prohlédla. Při svých dřívějších návštěvách byla tak pohlcená nadcházejícím setkáním, že si budovy a jejího okolí příliš nevšímala. Ale jestli chce napsat knihu o Laile Kowalské, která před mnoha lety brutálně zavraždila svého manžela Vladeka, bude potřebovat všechny dostupné dojmy.

Budova připomínala bunkr. Erika přemýšlela, jak vykreslit atmosféru, která ji obklopovala, jak na čtenáře přenést tu uzavřenost a beznaděj. Z Fjällbacky to sem autem trvalo přes půl hodiny, věznice stála na opuštěném, odlehlém místě, byla obehnaná plotem s ostnatým drátem, ale na rozdíl od amerických filmů tu chyběly věže s ozbrojenými strážemi. Při stavbě budovy brali ohled pouze na její funkci, a tou bylo oddělit vězně od okolního světa.

Zvenčí se vězení zdálo úplně prázdné, ale Erika věděla, že je to spíš naopak. Kvůli snaze ušetřit a napjatému rozpočtu se o prostor dělil maximální počet vězňů. Místní zastupitelstvo nehodlalo vynakládat peníze na novou budovu, protože by mohlo přijít o hlasy voličů. Věznice se zkrátka musela spokojit s tím, co má.

Erice začala být zima, a tak raději zamířila ke vchodu. Na vrátnici si dozorce ledabyly prohlédl její doklady a přikývl, ani k ní nezvedl zrak. Vstal a vedl ji chodbou, zatímco ona si v hlavě promítala dnešní pekelné ráno. Připadalo jí, že je to tak poslední dobou pořád. Vůbec si nevybavovala, že by Maja kdy byla tak protivná, v tomto ani jakémkoli jiném věku. Dvojčata vstoupila do období vzdoru, ale tento termín zdaleka nevystihoval, co se

u nich doma dělo. Těžké pořízení bylo zvlášt s Noelem. Odjakživa byl z dvojčat ten zlobivější, ale Anton se k němu pokaždé ochotně přidal. Když se dal Noel do křiku, spustil taky. Doma občas panoval takový randál, že jim s Patrikem jen zázrakem nepopraskaly ušní bubínky.

A co teprve ty scény, když se snažila děti ustrojít do zimního oblečení. Nenápadně si přičichla k podpaží. Už teď byla cítit potem. Když se jí konečně povedlo nacpat dvojčata do všech vrstev a odvést je i Maju do školky, neměla už čas se převléknout. Ale co, nechystá se přece zrovna na ples.

Svazek klíčů zacinkal, dozorce odemkl a uvedl Eriku do návštěvní místnosti. Připadalo jí trochu zvláště staromódní, že tu ještě stále mají dveře, které se zamykají klíčem a ne elektronicky. Ale samozřejmě je jednodušší zjistit kód ke dveřím než ukrást klíč, takže nakonec nebylo divu, že raději zamykají takhle postaru.

Laila seděla u jediného stolu v místnosti, obličej obrácený k oknu. Paprsky zimního slunce dopadaly na její světlé vlasy jako svatozář. Mříže na oknech rozdělovaly podlahu na čtvercovou světelnou šachovnici. Poletující zrníčka prachu svědčila o tom, že se v místnosti uklízelo méně, než by bylo záhodno.

„Dobrý den,“ pozdravila Erika a posadila se.

Vlastně jí vrtalo hlavou, proč se s ní chce Laila znovu setkat. Dnes se uvidí potřetí a Erika se zatím v podstatě nic nedozvěděla. Nejdřív ji Laila odmítala vůbec přijmout. Erika ji bombardovala prosebnými dopisy i telefonáty, ale všechno bylo marné. Před několika měsíci Laila najednou svolila. Patrně pro ni návštěvy představovaly vítané zpeřtení v jednotvárném vězeňském životě, a dokud se s ní Laila bude ochotná potkávat, Erika sem hodlala nadále jezdit. Už dlouho neměla takovou chuť zpracovat něčí příběh a bez Lailiny pomoci se jí to nepodaří.

„Dobrý den, Eriko.“ Laila na ni upřela své zvláštní světle modré oči. Když se s ní Erika setkala poprvé, vzpo-

mněla si na tažné psy. Po návštěvě si vyhledala, jak se ta rasa jmenuje. Husky. Laila měla oči jako sibiřský husky.

„Proč se se mnou scházíte, když odmítáte mluvit o případu?“ zeptala se Erika bez okolků. Hned zalitovala, že použila tak formální výraz. Pro Lailu ta událost nebyla žádný případ. Byla to tragédie, kterou se dodnes trápila.

Laila pokrčila rameny.

„Nikdo jiný mě nenavštěvuje,“ odpověděla a potvrdila tak Eričinu domněnku.

Erika vytáhla z kabelky desky se články, fotkami a poznámkami.

„Ještě jsem to nevzdala,“ prohodila a poklepala na desky.

„Beru to jako nutnou daň za chvílku vaší společnosti,“ zažertovala Laila a potvrdila tak Eričino tušení, že ženě nechybí smysl pro humor. S jemným úsměvem vypadala její tvář najednou úplně jinak. Erika si vybavila Lailiny fotky z doby před onou událostí. Nebyla přímo krásná, ale jakýmsi zvláštním, fascinujícím způsobem půvabná. Tehdy měla dlouhé světlé vlasy a na většině fotek je nosila rozpuštěné a hladce učesané. Teď byla ostříhaná na kratoučkého jezka. Nedalo se tomu ani říkat účes a bylo zjevné, že se Laila o svůj zevnějšek přestala starat už dávno. A proč by také měla? Už mnoho let se nepodívala ven do skutečného světa. Kvůli komu by se tady krásnila? Kvůli návštěvám, které za ní nechodily? Kvůli ostatním vězeňkyním? Kvůli dozorcům?

„Vypadáte dneska unaveně.“ Laila si Eriku důkladně prohlížela. „Máte za sebou těžké ráno?“

„Těžké ráno, včera těžký večer a pravděpodobně mě čeká i těžké odpoledne. Ale tak už to prostě je, když máte malé děti...“ Erika si hluboce povzdechla a pokoušela se uvolnit. Sama cítila, jak je po ranním stresu celá napjatá.

„Peter byl vždycky tak hodný,“ řekla Laila a světlé oči se jí zakalily. „Nevybavuju si jediný den, kdy by zlobil.“

„Minule jste říkala, že byl dost zamlklý.“

„Nejdřív jsme si mysleli, že s ním není něco v pořádku.“

Do tří let neřekl ani slovo. Chtěla jsem ho vzít k nějakému odborníkovi, ale Vladek to odmítl." Pohrdavě vydechla a nevědomky zařala ruce na stole v pěst.

„Co se stalo, když mu byly tři?“

„Jednoho dne začal zničehonic mluvit. V celých větách. Měl velkou slovní zásobu. Trochu šišlal, ale jinak jako by mluvil odjakživa. Jako kdyby někdo mávl kouzelným proutkem a ty roky mlčení se vypařily.“

„A nikdy se to nevysvětlilo?“

„Ne, kdo by nám to vysvětlil? Vladek přece nechtěl nikoho žádat o pomoc. Vždycky říkal, že se do rodinných záležitostí nemají míchat cizí lidé.“

„Proč si myslíte, že Peter tak dlouho mlčel?“

Laila odvrátila obličej k oknu a slunce kolem jejího blondatého ježka opět vykroužilo svatozář. Na světle nemilosrdně vyvstaly vrásky, které jí do tváře vryl čas a které svědčily o veškerém prožitém utrpení.

„Petrně usoudil, že bude nejlepší, když bude co nejméně nápadný. Když ho nebude moc vidět ani slyšet. Peter byl chytrý kluk.“

„A co Louise? Ta začala mluvit dřív?“ Erika zatajila dech. Laila do této chvíle dělala, že otázky o dceři neslyší.

Ani teď neodpověděla.

„Peter hrozně rád rovnal věci. Chtěl mít ve všem pořádek. Když si jako malý hrál s kostkami, stavěl dokonalé, rovné komíny a pokaždé se rozbřečel, jakmile...“ Laila se náhle zarazila.

Erika viděla, jak Laila semkla rty, a silou myšlenek se jí snažila přimět, aby pokračovala a vypustila ven to, co v sobě tak pečlivě ukrývá. Ale ta správná chvíle pominula. Stejně jako při předchozích návštěvách. Někdy měla pocit, jako by Laila stála na okraji propasti a v hloubi duše do ní chtěla skočit, vrhnout se po hlavě dolů, ale vždy ji zadržela jakási neznámá síla, která ženu donutila vrátit se do bezpečí země stínů.

Nebyla to žádná náhoda, že Erika pomyslela právě na

stíny. Hned při jejich prvním setkání získala pocit, že Laila žije v jejich zajetí. Že prožívá jen jakýsi odlesk svého skutečného života, který před mnoha lety zmizel v bezedné temnotě.

„Máte někdy pocit, že vám s kluky dojde trpělivost? Že nemáte daleko k tomu, abyste překročila jakousi neviditelnou hranici?“ Bylo slyšet, že to Lailu upřímně zajímá, ale v hlase jí zazníval i prosebný tón.

Na tu otázku nebyla jednoduchá odpověď. Všichni rodiče mají patrně někdy pocit, že se pohybují na samé hranici mezi povoleným a zakázaným. V duchu počítají do deseti, zatímco se jim v hlavě honí myšlenky na to, co by byli schopní udělat, aby děti toho zlobení nechaly. Ale mezi myšlenkami a skutečným činem byl velký rozdíl. Erika tedy zavrtěla hlavou.

„Nikdy bych jim nemohla ublížit.“

Laila nejprve neodpovídala. Jen se na Eriku dívala svýma zářivě modrýma očima. Ale když na dveře zaklepal dozorce a řekl jim, že návštěvní hodiny jsou u konce, pronesla Laila tiše, s pohledem stále upřeným na Eriku:

„To si jenom myslíte.“

Erika si vzpomněla na fotky v deskách a zachvěla se.

Tyra pravidelnými pohyby hřebelcovala Fantu. U koní jí bylo vždycky nejlíp. Ve skutečnosti by se raději starala o Scirocca, ale Molly k němu nikoho jiného nepustila. Taková nespravedlnost. Jen kvůli tomu, že stáj patřila jejím rodičům, si Molly vždycky prosadila svou.

Tyra Scirocca prostě milovala. Zbožňovala ho od první chvíle, kdy ho uviděla. Díval se na ni, jako by ji chápal. Rozuměli si i beze slov, což se jí nikdy s žádným člověkem ani zvířetem nestalo. S kým taky? S matkou? Nebo s Lassem? Při pouhém pomyšlení na Lasseho na kartáč mimoděk přitlačila, ale nezdálo se, že by proti tomu velká bílá klisna něco měla. Spíše to vypadalo, že si tahy kartáčem užívá, zafrkala a kývala hlavou nahoru a dolů,

jako by se ukláněla. Vypadalo to, jako by ji klisna vyzývala k tanci. Tyra se usmála a pohládila Fantu po šedém čenichu.

„Ty jsi přece taky hezká,“ konejšila ji, jako by klisna mohla slyšet její úvahy o Sciroccovi.

Pak se v ní ozvalo špatné svědomí. Podívala se na svou ruku na Fantině čenichu a uvědomila si, jak je její závist malicherná.

„Chybí ti Victoria, vid'?“ zašeptala a přitiskla hlavu klisně ke krku.

Victoria, která se o Fantu starala. Victoria, která byla už několik měsíců pohřešovaná. Victoria, která je – nebo možná byla – její nejlepší kamarádka.

„Mně taky chybí.“ Tyra cítila na tváři Fantinu hebkou hřívu, ale ani to jí neposkytlo kýžené povzbuzení.

Správně by teď měla sedět na hodině matematiky, ale zrovna dnes ráno neměla sílu tvářit se, že je všechno v pořádku a že jí Victoria nechybí. Předstírala, že jde na autobus do školy, ale místo toho se šla ukrýt do stáje. Jedině tady mohla najít útěchu. Dospělí nic nechápali. Vnímali jen vlastní starosti, vlastní smutek.

Victoria pro ni byla víc než nejlepší kamarádka. Byla jako její sestra. Skamarádily se hned první den ve školce a od té doby byly nerozlučné. Nic před sebou netajily. Anebo možná přece něco? Tyra už si nebyla ničím jistá. Těch pár posledních měsíců, než Victoria zmizela, se něco změnilo. Jako by mezi nimi vyrostla zeď. Tyra nechtěla dotírat. Myslela si, že jí Victoria časem poví, o co jde. Ale čas vypršel a Victoria zmizela.

„Určitě se vrátí,“ utěšovala Fantu, ale v hloubi duše o tom pochybovala. I když to nikdo nevyslovil nahlas, všichni věděli, že se muselo stát něco vážného. Victoria nebyla ten typ dívky, který si jen tak zmizí, jestli vůbec nějaký takový typ existuje. Na to byla příliš spokojená a měla málo dobrodružného ducha. Nejradši byla doma nebo ve stáji, nechtěla s ní jet ani o víkendu na výlet do

Strömstadu. A její rodina vůbec nebyla jako ta Tyřina. Byli hrozně hodní, včetně Victoriina staršího bratra. Často jí pomáhal a vozil ji do stáje, třeba i brzy ráno. Tyra se u nich doma vždycky cítila příjemně. Připadala si jako jedna z nich. Někdy si dokonce přála, aby k nim do rodiny opravdu patřila. Do obyčejné, normální rodiny.

Fanta ji něžně štouchla. Do koňského čenichu se vpilo několik slz a Tyra si rukou rychle osušila oči.

Náhle uslyšela zvenčí zvuky. Také Fanta zpozorněla, natočila uši dopředu a zvedla hlavu tak prudce, až Tyru udeřila do brady. Dívka ucítila v ústech kovovou chuť krve. Zaklela, přitiskla si na rty hřbet ruky a šla se podívat, co se venku děje.

Otevřela vrata stáje a oslepilo ji slunce, ale oči světlu rychle přivykly a ona hned uviděla, jak se přes dvůr tryskem blíží Valiant s Martou v sedle. Marta zastavila tak prudce, že se hřebec málem vzepjal na zadní. Něco volala. Tyra nejdřív neslyšela co, ale Marta to křičela stále dokola. A nakonec k ní slova přece jen dolehla:

„Victoria! Našli jsme Victorii.“

Patrik Hedström seděl u svého stolu na tanumshedské policejní stanici a vychutnával si ten božský klid. Přišel dnes do práce brzy, a tak se vyhnul oblékání a cestě do školky, což bylo od té doby, co se dvojčata proměnila z roztomilých dětiček na Damiena z filmu *Přichází Satan!*, hotové peklo. Nechápal, jak můžou dva tak malí človíčekové vysát ze svého okolí tolik energie. Poslední dobou měl nejraději, když si večer sedl k jejich postýlkám a pozoroval je, jak spí. V tu chvíli si mohl v klidu vychutnávat svou nezkalenou, velkou lásku k dětem, aniž se mísila s nefalšovaným zoufalstvím, které ho občas přepadalo, když ječely: „NEEEEE, JÁ NECHCÍ!“

S Majou bylo všechno tisíckrát jednodušší. Až z toho měl někdy výčitky svědomí, že oba s Erikou věnují tolik pozornosti jejím mladším bráškům. Na Maju se často tro-

chu pozapomínalo. Byla tak hodná a uměla se sama natolik dobře zabavit, že zkrátka předpokládali, že je spokojená. Krom toho se zdálo, že už ve svém věku má magickou schopnost uklidnit své brášky během těch nejhorších záchvatů. Ale stejně to nebylo fér a Patrik se rozhodl, že dnes večer se Maje bude věnovat sám, uloží ji a přečte jí pohádku.

V tu chvíli zazvonil telefon. Zvedl ho trochu roztržitě, pořád byl myšlenkami u Maji, ale co nevidět se probral a narovnal se na židli.

„Cože?“ Poslouchal. „Dobře, hned tam jedeme.“

V rychlosti na sebe hodil bundu a zavolal do chodby:

„Gösto! Mellbergu! Martine!“

„Co se děje, copak hoří?“ zamručel Bertil Mellberg, který zcela nečekaně vyšel ze své kanceláře jako první. Brzy se přidal i Martin Molin, Gösta Flygare a sekretářka Anika, která to měla ze svého pracoviště na recepci k Patrikovi nejdál.

„Našli Victorii Hallbergovou. Srazilo ji auto poblíž východního vjezdu do Fjällbacky a sanitka ji právě veze do Uddevally. Gösto, do nemocnice pojedeme my dva.“

„A sakra,“ uklouzlo Göstovi. Vystřelil do své kanceláře, aby si také honem oblékl bundu. Ať byla situace sebenaléhavější, za letošní zimy nebylo radno vydávat se ven bez teplého oblečení.

„Martine, ty s Bertilem vyrazíte k místu nehody a promluvíte si s řidičem,“ pokračoval Patrik. „Zavolej taky technikům, ať se s vámi sejdou tam.“

„Ty jsi dneska panovačný až hrůza,“ bručel Mellberg. „Ale protože jsem tady šéf, je jasné, že na místo nehody pojedou já. Správný muž na správném místě.“

Patrik si v duchu povzdechl, ale neřekl nic. S Göstou v patách spěchal k jednomu ze dvou policejních aut, vrhl se dovnitř a nastartoval.

Zatracené náledí, pomyslel si, když auto v první zatáčce dostalo smyk. Neodvážil se jet tak rychle, jak by chtěl.